

Vereniging van
Nederlandse Gemeenten

Ministerie van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie
T.a.v. de heer H. Bleker
Postbus 20401
2500 EK 'S-GRAVENHAGE

doorkiesnummer

[REDACTED]

uw kenmerk

bijlage(n)

1

betreft

VNG zienswijze op het concept
wetsvoorstel Natuur

ons kenmerk

BARW/U201102082

datum

30 november 2011

Geachte heer Bleker,

Hierbij bieden wij u onze zienswijze op het concept wetsvoorstel Natuur aan. Wij beperken ons tot de onderdelen die relevant zijn voor gemeenten. Wij hebben gekeken naar de relatie met een aansluiting op andere wetgeving, bestuurlijke lasten en of de wet in de praktijk duidelijk en goed uitvoerbaar is voor gemeenten. Wij gaan in onze reactie slechts kort in op soortenbeleid en laten het onderwerp jacht buiten beschouwing.

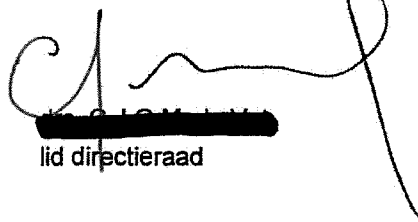
Kort samengevat vragen wij met name aandacht voor de volgende vijf punten in het wetsvoorstel:

1. De rol van de gemeente is onderbelicht in het gehele wetsvoorstel.
2. De aanhaakplicht bij de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht en bij behorende toezicht en handhaving zal voor gemeenten een flinke werklast opleveren. De bestuurlijke lasten voor gemeenten zijn echter niet in beeld gebracht.
3. De verklaring van geen bedenkingen van de provincie die nodig is onder de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht is erg complex.
4. Gemeenten hebben een betrouwbare databank met populatiegegevens nodig voor hun uitvoeringspraktijk.
5. Wij constateren dat de herziening van de natuurwetgeving losstaat van de herziening van het omgevingsrecht. Dit vinden wij onlogisch en een gemiste kans. Wij dringen erop aan de natuurwetgeving en het omgevingsrecht in één geïntegreerde aanpak te herzien.

Bijgaande reactie is opgebouwd uit verschillende thema's, op volgorde per hoofdstuk van het wetsvoorstel, te beginnen met een deel 'algemeen'.

Uiteraard zijn wij bereid de inhoud van deze brief mondeling toe te lichten.

Hoogachtend,
Vereniging van Nederlandse Gemeenten

lid directieraad

VNG zienswijze op het concept wetsvoorstel Natuur

1. Algemeen

Verbetering toegankelijkheid en uniformiteit

Natuurbehoud, natuurbeheer en economische bedrijvigheid moeten goed op elkaar afgestemd worden. Hier is goede regelgeving voor nodig. Het is een goed streven om de ontoegankelijkheid van de drie bestaande wetten te verbeteren door beter te stroomlijnen en duidelijke uitgangspunten te formuleren. Hiermee wordt meer eenheid en uniformiteit bereikt. Door de integrale benadering worden zaken beter op elkaar afgestemd. De opzet van de nieuwe wet is eenvoudiger en sluit beter aan bij internationale verplichtingen.

Balans

Het lijkt erop dat maatschappelijke en economische activiteiten in het wetsvoorstel als belangrijker worden aangemerkt dan ecologie en natuur. De effecten van dit wetsvoorstel op de natuur zijn nog onvoldoende duidelijk voor gemeenten. Wij vragen u dit nader te onderzoeken. Er is nog onvoldoende balans gevonden met andere belangen.

Lastig uitvoerbaar in de praktijk

Het voorstel zit juridisch gezien goed in elkaar, maar zal in de praktijk vooralsnog (zeer) lastig uitvoerbaar blijken. Eenvoudiger wetgeving en de integratie van de verschillende natuurwetten wordt toegejuicht, maar het uitgangspunt moet wel zijn dat er gewerkt wordt met heldere kaders. In dit wetsvoorstel zitten veel onduidelijke begrippen (zoals: significantie, gunstige staat van instandhouding, opzettelijk handelen, zorgplicht) deze zijn multi-interpretabel en aanleiding voor verregaande juridificering. Daarnaast bevat het voorstel veel open einden, deze moeten later nog worden ingevuld in AmvB's of ministeriële regelingen. Het is onduidelijk wat hier nog uit voort komt.

Daarnaast vragen wij ons af of er een HUF-toets is uitgevoerd. Hierin wordt de handhaafbaarheid, uitvoerbaarheid en fraudebestendigheid van een wetsvoorstel onderzocht.

Rol gemeente

De rol van de gemeente blijft flink onderbelicht in het wetsvoorstel. Er is zelfs geen bestuurlijke lasten onderzoek gedaan voor gemeenten. Wij vragen u die lasten conform artikel 2 Financiële verhoudingenwet in beeld te brengen.

In de wet worden veel taken gedecentraliseerd naar provincies. Echter, gemeenten krijgen in de uitvoering een veel grotere verantwoordelijkheid dan nu het geval is. Dit komt met name door het verplicht aanhaken van natuurwetgeving bij de omgevingsvergunning. De gemeente vormt een cruciale partner in de uitvoering. Er zijn voldoende contactmomenten tussen provincie en gemeente nodig om deze opzet te laten slagen.

Kenbaarheid regelgeving

Met de verwijzingen naar Europese richtlijnen in de wet gaat de kenbaarheid van regelgeving achteruit. De artikelen in de Vogel- en Habitatrichtlijn zijn niet altijd helder en toegankelijk geformuleerd.

Gemeenten moeten de teksten van de richtlijnen met bijbehorende toelichtende handleiding in het Nederlands en in voldoende mate beschikbaar hebben om de wet goed te kunnen uitvoeren. Wij vragen u de inhoud van deze Europese regels toegankelijk aan te bieden.

Digitale aspecten

Er is geen verplichting om kaarten bij aanwijzingsbesluiten of beheerplannen digitaal voor een ieder beschikbaar te stellen. Dit is op grond van de Wet ruimtelijke ordening wel verplicht voor o.a. structuurvisies en bestemmingsplannen. Dit vergroot de kenbaarheid, snelheid, transparantie en doorwerking van beleid. Wij vragen u hiervoor een voorziening in de wet op te nemen.

Omgevingswet

Wij constateren dat de herziening van de natuurwetgeving losstaat van de herziening van het omgevingsrecht. Dit vinden wij onlogisch en een gemiste kans. Wij dringen erop aan de natuurwetgeving en het omgevingsrecht in één geïntegreerde aanpak te herzien.

Communicatie

Hoe worden gemeenten en provincies goed en praktisch geïnformeerd over de nieuwe wet? Deze wetswijziging is ingrijpend en dat zal veel onzekerheden met zich mee brengen. Gemeenten hebben daarom tijdig adequate en concrete informatie en voorlichtingsmateriaal nodig voor bewoners en ondernemers!

Wij vragen u hier voldoende gelegenheid voor te creëren.

Bestuursakkoord

Is het bestuursakkoord tussen IPO en rijk al verwerkt in de tekst van de Memorie van Toelichting? Het is onduidelijk of deze afspraken overeenkomen met de bepalingen in de wet.

Wet Nerpe

Waarschijnlijk ligt er een relatie tussen dit wetsvoorstel en de Wet Nerpe, die op dit moment bij de Eerste Kamer ligt. Graag zien wij in de toelichting van de Wet Natuur uitgewerkt, waar voor de gemeenten vanuit dit wetsvoorstel en de Wet Nerpe, de risico's liggen om aansprakelijk te worden gesteld voor het niet voldoen aan de Europese richtlijnen, en daarmee een boete te riskeren.

Hoofdstuk 1 Algemene bepalingen

Meer verantwoordelijkheid bij provincies en gemeenten

De bevoegdheidsverdeling van natuurbeleid wordt gedecentraliseerd en neergelegd bij een bestuurslaag die dichter bij het actueel beheer staat, de provincie. Het rijk stelt in haar natuurvisie het kader. Provincies kunnen daarna maatwerk leveren via het beheerplan. Veel natuur en omgevingskennis bevindt zich in de regio, daarom is dit een positieve ontwikkeling. Hier is echter ook een grote rol voor gemeenten weggelegd. Zij worden in het wetsvoorstel een partner van de provincie in de uitvoering van natuurbeleid. Deze rol blijft zoals eerder aangegeven onderbelicht.

Door de overheveling van bevoegdheden naar de provincies wordt de kans op rechtsongelijkheid groter, omdat de ontheffingsaanvragen niet meer door één centrale dienst worden behandeld en daardoor het toetsingsresultaat kan verschillen per provincie. Daarnaast bestaat er bezorgdheid dat vanwege de bezuinigingen de provincies te weinig financiële middelen krijgen om de toegevoegde taken uit te voeren. Dit kan ook grote consequenties voor gemeenten hebben. Er is meer capaciteit en specifieke kennis nodig over met name de Europese wetgeving en jurisprudentie. Dit geldt ook voor veel gemeenten.

Meer verantwoordelijkheid bij burgers en bedrijven

Over het uitgangspunt van een 'betere aansluiting bij de eigen verantwoordelijkheid van burgers en bedrijven' bestaat grote bezorgdheid. Het blindelings rekenen op eigen verantwoordelijkheid van burgers en bedrijven is vaak niet realistisch. Het kan (vaak) niet van een partij verwacht kan worden om een zuivere afweging te maken tussen eigenbelang en natuurbelang. Een oplossing hiervoor kan gevonden worden in een toetsingskader, opgesteld door de gemeente, zodat snel te zien is of een project schadelijk zou kunnen zijn. In de praktijk werkt de systematiek met gedragscodes zeer goed. Deze systematiek dient te worden gehandhaafd.

Daarnaast krijgen bedrijven, sectoren en overheden een zorgplicht voor de natuur (artikel 1.8), waar zij ook op kunnen worden aangesproken. Onduidelijk is waar de eigen verantwoordelijkheid begint en eindigt. Er is geen duidelijk omschreven bepaling waarop kan worden gehandhaafd. Daarnaast is voor adequate handhaving geen geld beschikbaar gesteld.

Hoofdstuk 2 Gebieden

Uitholling natuurbeleid

Veel gemeenten vrezen een uitholling van landelijk en regionaal natuurbeleid en biodiversiteit, door de keuze om geen nationale natuur vast te leggen. Gemeenten vinden deze keuze te mager.

De Europese wetgeving is bedoeld om onderwerpen te regelen die een bovennationaal niveau hebben, en is niet bedoeld om het nationale recht geheel te vervangen. In de Europese natuurwetgeving zijn geen nationale natuurwaarden van de lidstaten meegenomen. Door het nationale natuurbeschermingsrecht te schrappen, zal Nederland aan nationale natuurwaarden inboeten en verarmen. Daardoor krijgen waardevolle gebieden (zoals beschermde natuurmonumenten) geen bescherming meer.

De vraag rijst of er in Nederland buiten de Europees beschermde Natura2000-gebieden geen andere gebieden zijn die het beschermen waard zijn. Gemeenten achten het van belang dat er een inventarisatie door het rijk plaatsvindt van andere gebieden (niet Natura 2000) die ook nationaal van belang zijn. Daarbij kan de leefgebieden benadering als voorbeeld dienen. Het gaat vooral ook om het wegvallen van de legitimatie van lokaal natuurbeleid. Veel gemeenten hebben in het kader van het biodiversiteitsconvenant hun beleid (en de uitvoering daarvan) ingezet op bijvoorbeeld doelsoorten in de stad. Daar valt nu de basis grotendeels onder weg.

Daarnaast wordt er niet ingegaan op wat het schrappen van de beschermingsstatus voor concrete consequenties zal hebben op langere termijn. De gebieden (en soorten) met communautaire bescherming (Natura 2000) worden in hun voortbestaan ondersteund door het nationale natuurlijke systeem. Wanneer de nationale beschermingsregels worden geschrapt, zal dit leiden tot minder veerkracht van het nationale systeem. Die veerkracht zit vooral in de samenhang tussen gebieden met de mogelijkheid voor uitwisseling tussen populaties. De locatie-benadering die uit het wetsvoorstel blijkt, zal leiden tot een enorme versnippering en het wegvallen van verbindingen. Hierdoor zal het nog moeilijker worden de Europese verplichtingen te behalen.

De vraag rijst in hoeverre Nederland "op slot" gaat om de internationale doelen te kunnen halen, wegens gebrek aan investeringen in natuur. Door niet te investeren in een robuust ecosysteem betekent dat nagenoeg elke negatieve invloed significant is.

Programmatische Aanpak Stikstof

De programmatische aanpak stikstof (PAS) speelt een belangrijke rol in de Natuurbeschermingswet en in dit wetsvoorstel. Dit is een groot risico omdat er nog geen zicht is op inwerkingtreding. Als de PAS nog meer vertraagt, heeft dit grote gevolgen voor de wet Natuur.

Nederland is verplicht de natuurdoelen voor Natura 2000-gebieden te realiseren. Op dit moment staat de ontwikkeling van Natura 2000-gebieden in Nederland nagenoeg stil. Omdat er tot nu toe slechts een handvol aanwijzingsbesluiten door de staatssecretaris zijn genomen, kunnen beheersplannen en bestemmingsplannen niet geactualiseerd worden. De belangrijkste reden hiervoor is de stikstofproblematiek. Zonder PAS wordt het alleen maar moeilijker de doelen te halen en hebben gemeenten geen mogelijkheden tot vergunning-verlening meer nabij natuurgebieden. Hierdoor worden economische ontwikkelingen geremd, zo niet tot stilstand gebracht. Het is urgent dat er snel een definitief PAS komt.

Er wordt in het wetsvoorstel vooruit gelopen op een verbrede PAS. Laten we eerst de definitieve PAS goed regelen en bezien of het NSL (luchtkwaliteit) programma werkt. De haalbaarheid van dit programma is de vraag en onduidelijk is welke consequenties de bestuursrechter daaraan verbindt. Dan kunnen we daarna verder nadenken over verbreding.

Hoofdstuk 3 Soorten

Soortenbescherming

De huidige regelgeving wordt ervaren als ontoegankelijk en ingewikkeld. Deze moet eenvoudiger gemaakt worden. Maar de vraag is of het schrappen van de beschermde status van 180 soorten de juiste oplossing voor het probleem is. Is er een afweging gemaakt tussen alternatieve regelgeving met behoud van de beschermingsgraad? Jaren inzet op gebied van soortenbescherming wordt hierdoor in een klap teniet gedaan. Veel gemeenten hebben grote bezwaren hierbij.

Nationale Databank Flora en Fauna (NDFF)

De nieuwe wet biedt meer mogelijkheden aan ruimtelijke ontwikkelingen. Niet meer ieder individueel exemplaar van dier- of plantensoort kan aanleiding geven om een project stil te leggen. Er moet gekeken worden naar de instandhouding van de soort. Dit impliceert wel dat gemeente een afweging moet kunnen maken op populatieniveau en moet kunnen vertrouwen op de daarvoor beschikbare databank. In de huidige situatie is dat nog niet het geval.

In de praktijk blijkt dat de resultaten in de NDFF vaak niet volledig zijn en dat de gegevens in de databank nog geïnterpreteerd moeten worden. De NDFF is een verzameling van gegevens van aangesloten partijen waaronder gemeenten.. Het is ongewenst dat gemeenten kosten moeten maken om de eigen gegevens in de database op te laten nemen. De databank is niet volledig, niet actueel en afhankelijk van de input van derden.

Om op de databank te kunnen vertrouwen, zal deze eerst moeten beschikken over meer gegevens en zal de databank minder afhankelijk moeten zijn van derden. In de vorm waarin de NDFF nu functioneert, bestaat geen garantie voor volledigheid en continuïteit. Met de komst van de wet Natuur moeten gemeenten beter weten waar beschermde soorten zich bevinden en is het des te belangrijker om te kunnen vertrouwen op een goede databank.

Wij vragen u ervoor zorg te dragen dat deze gegevens betrouwbaar en op het juiste schaalniveau aanwezig zijn.

Hoofdstuk 4 Houtopstanden

Houtopstanden (bebouwde komgrens)

In het wetsvoorstel wordt voor de bepaling van de bebouwde komgrens aangesloten bij de bebouwde komgrens uit de Wegenverkeerswet (WVV).. De komgrens WVV wordt bepaald met een ander oogmerk dan de komgrens voor de houtopstanden.

Veel houtopstanden zijn momenteel gelegen buiten de bebouwde kom Boswet, maar binnen de bebouwde kom Wegenverkeerswet. Het gevolg is dat er meer bos binnen de bebouwde kom zal vallen. Een deel van de ecologische hoofdstructuur komt als gevolg hiervan binnen de bebouwde kom te liggen. Binnen de bebouwde kom geldt dan de Algemeen Plaatselijke Verordening. Wanneer bomen binnen de bebouwde kom niet op een bomenlijst voorkomen kan er zonder meer worden gekapt.

Wij vragen u in dit wetsvoorstel met betrekking tot de grens van de bebouwde kom geen aansluiting te zoeken bij andere wettelijke kaders, maar te bepalen dat de gemeenteraad de bebouwde kom grens vaststelt voor zijn gemeente, zoals thans is opgenomen in de Boswet.

Hoofdstuk 7 Handhaving

Bestuurlijke boete

Nieuw is de introductie van de bestuurlijke boete. De minister kan een overtreder een bestuurlijke boete opleggen. Omdat het rijk de overtreder beboet gaan wij er ook vanuit dat het rijk dan het toezicht en de handhaving uitvoert. Wij vragen u de implicaties voor gemeenten in beeld te brengen.

Hoofdstuk 10 Wijziging andere wetten

Aanhaakplicht Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Een belangrijk onderdeel van het wetsvoorstel is dat het facultatief aanhaken van de Natuurbeschermingswet- en Flora en faunawet-vergunningen en ontheffingen bij de omgevingsvergunning wordt vervangen door een aanhaakplicht.

In dat geval bepaalt niet langer de aanvrager of wordt aangehaakt bij de Wabo, maar zullen de natuuraspecten ten alle tijden worden meegenomen in de omgevingsvergunning via een Vvgb-constructie (verklaring van geen bedenkingen).

Gemeenten geven aan vanuit natuurbeschermingsoogpunt grote voordelen te zien in verplicht aanhaken bij de omgevingsvergunning. Daarmee wordt voorkomen dat aanvragers vergeten aan ontheffing aan te vragen. Bij gemeenten zal echter extra capaciteit nodig zijn om bij alle aanvragen te bepalen of flora- en faunaonderzoek nodig is. Als vervolgens onderzoek wordt uitgevoerd moeten de resultaten daarvan ook worden behandeld voor toepassing in de omgevingsvergunning. Dit betekent dat een flinke (*maar zinvolle*) werklast bij gemeenten wordt neergelegd.

Een voordeel van aansluiting bij omgevingsvergunning is dat gemeenten niet meer hoeven na te gaan of er al eerder een Nb- of Ff-vergunning is verleend. Omdat vergunningen niet meer in afzonderlijke trajecten worden aangevraagd en er dus geen discrepanties optreden. Als alle procedures via Vvgb-constructies met elkaar verbonden worden in één wet, bereik je dat men op tijd met alle aspecten rekening houdt. Dit leidt tot een integrale afweging en handhaving. Dat vereist van het bevoegd gezag/gemeenten wel meer kennis van zaken.

Wij vragen de volle aandacht voor de complexe figuur van de Vvgb die nodig zal zijn van de provincie. De Vvgb vergroot de kans op vertragingen bij de omgevingsvergunning of er kan zonder Vvgb in zijn geheel geen vergunning worden afgegeven.

Toezicht en handhaving

Een verplichte aanhaakconstructie bij de Wabo betekent een grotere toezichts- en handhavingslast voor gemeenten. We constateren dat nu de hoofdregel van de Wabo wordt gevolgd. Het bevoegd gezag voor de omgevingsvergunning is ook verantwoordelijk voor toezicht en handhaving van het onderdeel natuur, ondanks dat Gedeputeerde Staten een Vvgb afgeeft en bevoegd gezag is voor dat onderdeel. Op deze manier komt alles bij de gemeente terecht. Dit levert voor gemeenten ontzettend veel werk op. Zij moeten immers controleren of het project conform de omgevingsvergunning (inclusief Vvgb) wordt uitgevoerd. Bij overtreding van de omgevingsvergunning is de gemeente de eerst aangewezen om handhavend op te treden.

De kennis moet belegd zijn waar het toezicht en de handhaving wordt uitgevoerd. De Wabo eist voorts een breder zicht van de toezichthouder en betere samenwerking en organisatie van verschillende (gespecialiseerde) toezichthouders en van de buitengewoon opsporingsambtenaar (BOA). Hier is nu een gat. Er zijn ons inziens twee opties: 1. toezicht en handhaving blijven bij de provincie totdat de RUD er is. De RUD is in de toekomst dé plek om toezicht en handhaving van groene wetgeving uit te voeren of 2. er wordt door het rijk geïnvesteerd in kennis bij gemeenten.

Bijlage

2. Artikelsgewijze reactie

Artikel 1.8.

"Een ieder neemt voldoende zorg in acht". Dit is een onduidelijke bepaling. Wat wordt verstaan onder voldoende zorg?

Artikel 2.1 lid 7

Dit artikel bepaalt dat voor "kleine" wijzigingen in aanwijzingsbesluiten van Natura 2000-gebieden is straks geen uitgebreide voorbereidingsprocedure (artikel 3:4 Awb) meer voorgeschreven. Maar wat kleine wijzigingen zijn is niet omschreven. Voor een meer zorgvuldig verband tussen te volgen procedure en aard van de wijziging is meer duidelijkheid gewenst.

Artikel 2.3 (algemeen)

De inbreng van gemeenten bij het opstellen van provinciale beheerplannen is geschrapt, maar maatregelen die door de provincie worden opgelegd, moeten door gemeenten wel verplicht worden uitgevoerd (blz. 93 MvT).

Artikel 2.3 lid 5

Ruimtelijke aspecten van beheerplannen worden aangemerkt als provinciaal inpassingsplan. Dat kan grote consequenties voor gemeenten hebben, aangezien het beheerplan dan direct het karakter van een bestemmingsplan krijgt. Het is logischer dat het beheerplan voor de ruimtelijke aspecten tevens een structuurvisie is, als bedoeld in artikel 2.2 lid 2 Wet ruimtelijke ordening. Dit past beter in de Wro-structuur (beleid/uitvoering).

Artikel 2.3 lid 6

Dit artikel bepaalt dat de provincie het vigerende beheerplan zonder uitgebreide voorbereidingsprocedure (3:4 Awb) kan wijzigen. Het wordt aan de provincie overgelaten "op welke wijze het beheerplanproces het best kan worden vormgegeven m.b.t. minder ingrijpende wijzigingen" (blz. 94 MvT).

In de eerste plaats is onduidelijk wat onder minder ingrijpende wijzigingen moet worden verstaan. In de tweede is er een discrepantie m.b.t. artikel 2.3 lid 3. Hoe kunnen gemeenten verplicht worden tot het treffen van maatregelen, ook al zijn die kennelijk minder ingrijpend, indien de gemeenten daarmee niet hebben kunnen instemmen?

Gelet op het belang van een breed draagvlak en de mogelijk ingrijpende gevolgen van het beheerplan, achten wij een zorgvuldige voorbereiding, zoals afdeling 3.4 Awb die biedt, in alle gevallen essentieel.

Artikel 2.4

Bevoegd gezag GS kan de algemene aanschrijvingsbevoegdheid gebruiken om activiteiten met beperkte invloed voor N2000-gebieden te beperken of verbieden, toegangsbeperkingen op te leggen en/of herstelmaatregelen te treffen. Inzet voor bestaande, **nieuwe en voorgenomen** activiteiten. Dit is een verbreding ten opzichte van de huidige wet.

Artikel 2.5 lid 1 en 2

Het verbieden of beperken van toegang tot een Natura2000 –gebied door Gedeputeerde staten. Vaak zal de gemeente of een particuliere partij dit gebied beheren. Daarom de toevoeging opnemen: *In overleg/samspraak met (terrein)beherende instantie.*

Artikel 2.7 lid 1

Wanneer is er sprake van significante gevolgen? Dit is een te ruim gedefinieerd begrip.

Hoofdstuk 3 algemeen

In dit hoofdstuk wordt veel gebruik gemaakt van onduidelijke en niet te handhaven terminologie. Bij de handhaving komen vragen die in het voortraject al duidelijk moeten zijn.

Artikel 3.1

Veel gemeenten trekken aan de bel bij dit artikel. Wanneer is exact sprake van opzettelijk en niet-opzettelijk handelen? Hoe is dit te onderbouwen? Hoe moet dit gehandhaafd worden? Daarnaast biedt dit artikel grote mogelijkheden voor bezwaarmakers. Het is in het belang van zowel initiatiefnemers als gemeenten dat dit veel duidelijker beschreven wordt.

Daarnaast ligt dit artikel heel gevoelig, omdat de verstoring van vogels in het broedseizoen hiermee mogelijk wordt gemaakt (immers niet opzettelijk handelen is toegestaan). Niet opzettelijk handelen kan ook hele grote gevolgen hebben.

Artikel 3.1 lid 5

Dit verbod is nauwelijks te bevatten, laat staan handhaafbaar. Door wie en wanneer wordt de wezenlijke staat van instandhouding bepaald?

Artikel 3.10 lid 1 en 2

In artikel 3.10, tweede lid wordt beschreven wat de zorgplicht uit het eerste lid inhoudt. Dit is echter zo algemeen en geformuleerd dat dit oncontroleerbaar en niet handhaafbaar is. Het is voor een particulier of een bedrijf niet te overzien of 'hun' handelen of het nalaten ervan 'nadelige gevolgen heeft voor de duurzame instandhouding van een soort'.

Het gaat hier om in de praktijk onwerkbaar formuleren zoals 'duurzaam' en 'instandhouding'. Bovendien moet de persoon of het bedrijf zelf nagaan of er nadelige gevolgen zullen optreden. De 'plicht' die vervolgens wordt genoemd, kan onmogelijk worden afgedwongen.

Overgangsrecht

Artikel 9.6.

Aanhangige aanvragen en verzoeken (lid 1), bezwaarschriften (lid 2) op grond van de Nbw, Ffw of Boswet krijgen ander (nieuw) rechtsregime. Beroepszaken blijven volgens oud recht in behandeling bij oude beroepsinstantie. Dit krijgt onmiddellijke werking, omdat anders de nieuwe taken van provincies worden doorkruist door rijksbevoegdheid. Dit levert echter veel onduidelijkheid op.

Waarom wordt er voor het overgangsrecht niet aangesloten bij de Wabo? De knip tussen oud en nieuw recht wordt pas gelegd na het onherroepelijk worden van het besluit, met uitzondering van zaken die onder nieuw recht geen vergunningplicht meer kennen.